

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Sleepy Bird s.r.o.,**
sídlem Na Císaře 3223, Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č. j. MD-28820/2021-160/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 21. 1. 2021, č. j. MHMP 83877/2021/Muh, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 9.5. 2020 v 16:32 hod. řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo žalobce v Praze 6, v Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy Troja, úseku označeném svislou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost vyjádřena číslem 70, kde mu byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 117 km/h, tedy po odečtení přípustné odchylky o 43 km/h více, než bylo v daném úseku komunikace dovoleno, tj. dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč.

2. Žalobce namítá neprokázání omezení rychlosti na 70 km/h, nezohlednění námítky absorpce, neprokázání souhlasu policie s měřením rychlosti v daném úseku dle § 79a silničního zákona ve spojení s nespecifikováním místa přestupku, porušení práva na seznámení s podklady pro rozhodnutí, neprokázání délky měřeného úseku.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění rozhodnutí a relevantní právní úpravu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
6. Podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
7. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.
8. Pokud by správní orgán opomněl vést společné řízení o sbíhajících se skutcích (vedl o nich samostatná řízení), bylo by třeba posoudit, zda měla taková případná procesní vada vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Požadavek vedení společného řízení není požadavkem samoučelným, vedle zajištění rychlosti, hospodárnosti, efektivity řízení a minimalizace zásahu do právní sféry adresátů veřejné moci je totiž jeho esenciálním smyslem zajistit především to, aby mohly být naplněny hmotněprávní zásady ukládání sankcí za více skutků, resp. aby byla pachateli uložena pokuta ve výši

odpovídající absorpční zásadě ovládající správní trestání. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009 - 62, publ. č. 2248/2011 Sb. NSS, dle nichž nevedení společného řízení samo o sobě nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

9. Žalobce namítal porušení zásady absorpce ve vztahu k řízení vedeném u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. S-MHMP 667282/2020/Čer, ve kterém byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000,-Kč za překročení povolené rychlosti o 42 km/h na témže místě – v Brusnickém tunelu, tentokrát ve směru na Strahov dne 1. 5. 2020, kdy správní řízení proti žalobci bylo zahájeno po spáchání nyní posuzovaného přestupku.
10. V obou případech byl žalobci uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč za spáchání shodného přestupku překročení přípustné rychlosti v obci o 40 km/h a více, za spáchání přestupku mohla být uložena pokuta od 5 000,- Kč do 10 000,-Kč (§ 125c odst. 5 písm. d) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu). K porušení zásady absorpce by v dané věci mohlo dojít pouze tehdy, pokud by dvěma samostatnými rozhodnutími o přestupcích v souběhu byla žalobci uložena pokuta za sbíhající se správní delikty v rozporu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu. Součet uložených pokut žalobci nepřesáhl nejvyšší možný trest 10 000,- Kč, proto nedošlo k porušení zásady absorpce podle § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž k náhradě nákladů řízení se při aplikaci zásady absorpce nepřihlíží, jelikož nevedení společného řízení samo o sobě není vadou, která vede ke zrušení rozhodnutí (NSS č. j. 1 As 28/2009 - 62).
11. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovanou pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“*
12. Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce po podání odvolání správním orgánem I. stupně vyrozuměn o možnosti se seznámit s podklady k rozhodnutí dne 25. 3. 2021. K tomu žalobce požádal o specifikaci podkladů za účelem posouzení, zda se má osobně s nimi seznámit a dále poukázal na pracovní neschopnost z důvodu onemocnění covid – 19. Žalobci však správní orgán neodpověděl, což je dle žaloby v rozporu s § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 správního řádu, čímž materiálně došlo k porušení § 36 odst. 6 správního řádu.

13. V dané věci je rozhodné, co bylo obsahem podkladu, se kterým hodlal správní orgán I. stupně seznámit žalobce po vydání rozhodnutí. Tímto byl obsah webových stránek www.ahaonline.cz/clanek/musite-vedet/120053/konec-pokut-kompletni-mapa-radaru-v-praze-zde.html, na který správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal a se kterým žalobce polemizoval v odvolání, že se nejedná o relevantní zdroj prokazující zveřejnění místa měření rychlosti podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Soud má za to, že žalobce byl s obsahem daného webového odkazu seznámen v okamžiku doručení rozhodnutí, které v odůvodnění obsahovalo úplný odkaz, proto bylo v možnostech žalobce se s obsahem webové stránky seznámit. Čehož si žalobce musel být vědom, pokud polemizoval se vhodností takého odkazu – „takový brak čtou jen správní úředníci, nikoli normální lidé“. Správní orgán odkázal na článek z důvodu vypořádání s námitkou žalobce o nezveřejnění informace o místu měření, kdy dále odkázal na webovou stránku městské policie hl. m. Prahy. Nejednalo se o jediný podklad, který měl vypořádat námitku nezveřejnění. Žalobci proto byl znám obsah podkladů, o které správní orgány opřely svůj závěr o splnění podmínky zveřejnění podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a zároveň se nejednalo o jediný podklad prokazující zveřejnění místa měření. Závěr o zveřejnění místa měření by tak i bez provedení tohoto podkladu obstál, neboť další odkaz www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49 prokazuje zveřejnění místa měření podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, přičemž časová verze těchto stránek je plně ověřitelná na webových stránkách <https://web.archive.org/>. K porušení práva žalobce na spravedlivý proces nedošlo.
14. Místo přestupku bylo ve výroku vymezeno takto: „v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úsek pro směr Troja“
15. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke

spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

16. Shodnou námitkou se zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 19 A 41/2021- 57, proto soud při jednání provedl důkazy listinami vyžádanými soudem ve věci 19 A 41/2021. Soud má vymezení místa přestupku za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění měřícího zařízení na výjezdu z Brusnického tunelu, který překročení rychlosti změřil. Dle fotografie měření se jednalo o Brusnický tunel, směr Troja, výjezd, pruh 1. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Soud pro úplnost ověřil GPS souřadnice uvedené na fotografii z rychloměru, toto místo se skutečně nachází v Brusnickém tunelu na konci úseku, kde je městská policie oprávněna měřit (mapy s GPS souřadnicemi místa měření a mapy se zákresem místa Brusnického tunelu mezi km 16,942 a 17,748 km byly provedeny k důkazu při jednání). Nelze odhlédnout, že rychlost žalobce byla změřena stacionárním automatickým systémem, žalobci tak ani nemohla vzniknout pochybnost, kde se dopustil přestupku. Účelem specifikace místa přestupku je ochrana práv přestupce účinně hájit svá práva, tedy i tvrdit okolnosti na svou obranu. Což bylo v dané věci specifikací místa přestupku zaručeno.
17. Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
18. Žalobce namítal, že policie nedovolila obecní policii měřit rychlost kdekoli v Brusnickém tunelu, avšak pouze v Brusnickém tunelu, ve směru jízdy Troja, mezi 16,942 km a 17,748 km. Z podkladů předložených žalovaným v řízení pod sp. zn. 19 A 41/2021 vyplývá, že umístění automatických měřících zařízení je v úseku mezi 16,942 km a 17,748 km (jak plyne zejména z přílohy 3 – rozmístění měřených úseků v TKB, kde je zakreslený Brusnický tunel, jeho úsek mezi 16,942 km a 17,748 km a také úsek, kde byla rychlost měřena). Není důvodná námitka, že by rychlost vozidla byla měřena mimo úsek, kde byla městská policie oprávněna měřit rychlost. Shodně jako námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jestliže ke shodné odvolací námitce žalovaný odkázal na specifikaci místa měření.
19. Žalobce namítá, že pokud mělo být měřeno mezi 16,942 km a 17,748 km, tedy v úseku 806 metrů, potom měl rychloměr nastaven nesprávný údaj měřeného úseku (797,5 metrů). Dle soudu jsou odlišné údaje vzdáleností dány tím, že měřící systémy se nacházejí vysoko nad vozovkou, proto nejsou schopny změřit rychlost vozidel, které se nacházejí v krátké vzdálenosti od místa instalace měřícího zařízení. Rychlost vozidel tak není změřena v „celém“ úseku umístění rychloměrů. O délce měřeného úseku nevznikly v soudním ani správním řízení důvodné pochybnosti, které by vedly k prokazování délky měřeného úseku. Nic nebránilo žalobci provést vlastní měření úseku a předložit jako důkaz výsledky svého měření namísto účelových fabulací, jejím účelem je pouze zaplevelit soudní přezkum ve skutkově i právně bagatelní věci, aniž by žaloba směřovala k podstatě věci, tedy zda žalobce překročil povolenou rychlost či nikoli.
20. Žalobce již ve správním řízení namítal neprokázání dopravního značení omezující rychlost na 70 km/h. Správní orgány se s námitkou vypořádaly odkazem na obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

fotografií z měření rychlosti a zprávy Městské policie hl. m. Prahy o nejvyšší přípustné rychlosti v daném místě a čase na základě tzv. logů, které představují informace systému regulace dopravního značení v tunelu Blanka. Soud má za to, že provedením důkazů - přehled dat ohledně nastavení rychlosti v rozhodné době ve spojení se snímkem z měření rychlosti - byl prokázán skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proto nebyl důvod provádět žalobcem navržené důkazy - kamerové záznamy. Přestupek byl spáchán dne 9.5. 2020 v 16:32 hod. Dle přehledu nastavení rychlosti v Brusnickém tunelu směr Troja před vjezdem do měřeného úseku bylo od 18:15 hod. dne 8.5.2020 do 10. 5. 2020 v 11:44 hod. nastaveno omezení rychlosti na 70 km/h. Tvzení žaloby o nastavení 50 km/h v 18:15 hod. 8.5.2020 je v rozporu s obsahem správního spisu. K polemice žaloby ohledně možnosti zásahu do údajů o nastavení rychlosti soud konstatuje, že dotaz správního úřadu na poskytnutí údaje o povolené rychlosti neobsahoval jméno přestupce, ani údaj o rychlosti. Poskytovatel údajů tak neměl dostatečné informace k tvrzené manipulaci s daty. Zároveň soudu není zřejmé, proč by tak příslušná osoba měla takto činit, jde-li o zpracování dat povolené rychlosti bez aktivního zásahu příslušníka městské policie. Zpracovatel dat regulace rychlosti v tunelu je tak ve vztahu k případné odměně zaměstnavatele bez jakékoliv vazby k danému případu. Naopak žalobce opakovaně v daném úseku překračuje zásadně zákonem stanovenou rychlost a je zastoupen osobami s obstrukční strategií ve správních řízeních, jejichž věrohodnost byla judikaturou opakovaně zpochybněna (např. rozsudek NSS č. j. 10 As 259/2020-27). Proto je nutno i na žalobce pohlížet shodnou optikou a jeho tvrzení o povolené rychlosti 80 km/h považovat za nevěrohodné. V tunelu je sice několik proměnných dopravních značek B20a, ale dle přehledu dat o nastavení rychlosti v tunelu k takové změně v době přestupku nedošlo. Zároveň je zřejmé, že ke změně rychlosti musí dojít jednotně v celém úseku měření, jinak by byla rychlost neurčitelná - nelze změřit rychlost vozidla v úseku s odlišnou povolenou rychlostí.

21. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 9. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce